

tionsydelsen. Alle ved, at vi har haft det oppe på De Radikales landsmøde; det tror jeg er en sund ting. Det har ikke ændret ved folketingsgruppens opfattelse af, at vi stemte for noget, der ikke var diskriminerende, men vi ønsker ikke, at striden med UNHCR bliver stående længere, end det er nødvendigt.

Vi respekterer, sådan som jeg også sagde under afslutningsdebatten, at indenrigsministeren har iværksat en evaluering. Vi har også hørt nogle af de første resultater af denne evaluering, som tyder på, at kommunernes erfaringer er meget forskellige, og at det kan hænge meget sammen med, om man har et netværk, når man kommer her til landet, eller man ikke har det. Den slags erfaringer skal vi have med, dem skal vi have lejlighed til at kigge på.

Men ingen af os er tjent med, at der efterfølgende i for lang tid bliver tvivl om, at Danmark overholder sine internationale forpligtelser. Det må ikke ske, derfor er det en hastesag.

Og må jeg så knytte an til den sidste debat også, som fru Mimi Jakobsen havde med hr. Sjursen. Det er jo rigtigt, at vi indtil videre måske ikke er kommet så langt, som hr. Sjursen sagde, på det administrative område. Jeg har tiltro til, at vi i samarbejde med indenrigsministeren kan komme ganske meget længere; jeg synes, der er mange ting at vende.

Men det er også rigtigt, at der er to dagsordener; at der er en dagsorden, som vedrører spørgsmålet om administrationen og den arbejdsdeling, der nødvendigvis må være mellem et Folketing, som giver lovene, og den udøven af myndighed, som ministeren og regeringen har, og det skal vi respektere.

Men vi skal jo også være klar over, at Folketinget med mellemrum giver bemyndigelser, og at vi har tolkninger af, hvordan loven burde se ud, når den virker i praksis, og derfor er det selvfølgelig legitimt og relevant, at den diskussion tages op.

Men jeg kan lige så lidt som fru Mimi Jakobsen konkludere på nuværende tidspunkt. Det kan godt tænkes, at vi når til det resultat, at der er noget i udlændingeloven, som bør ændres, men så lad os kigge på det. Jeg synes, det er godt, at vi får en forespørgselsdebat. De her ting er vigtige. Det er menneskeskæbner, det drejer sig om. Der er ikke nogen som helst grund til ikke i fuld offentlighed og så godt, det overhovedet kan lade sig gøre, at belyse, hvordan regelsættet virker. Det er i hvert fald i radikal interesse.

Regeringen møder jo også i dag, må jeg sige, og gjorde det også under finanslovdebattens første runde venlige politiske signaler fra alle sider. Nogle har kaldt det slesk tale. Det falder vi jo ikke for og slet ikke, hvis der er billig portvin til. Men det er under ingen omstændigheder noget, som man uden videre skal tage for gode varer. I politik er der meget taktik, og det er vel i orden.

Så selv om regeringen i og for sig umiddelbart befinder sig i et parlamentarisk paradis, hvor det stort set ikke er muligt at smide nogen væk fra forhandlingsbordet, fordi alle klammer sig til det, så er det jo dog alligevel et spørgsmål, om det er, fordi der er politisk konsensus, eller om det er, fordi der er en masse taktik indblandet.

Jeg kunne ikke lade være med at bemærke, at Venstres formand, hr. Anders Fogh Rasmussen, til Ritzau den 13. august efter Venstres sommergruppemøde – tror jeg, det var – sagde, at Venstres fine meningsmålinger det seneste år viser, at folketingsgruppen valgte den rigtige linje ved at nedtone den liberale retorik for at genskabe firkløveret. Det er jo da en bemærkning, som er til at tage og føle på. I den kan jeg læse: Vi skal ikke risikere noget, vi skal ikke tage initiativet, vi skal ikke genere nogen, vi håber på, at der er andre, der dummer sig, for så får vi nok regeringsmagten, når tiden er inde.

Jeg tror, at de fleste i dette Ting interesserer sig meget for fodbold – pressen ved i hvert fald fra visse episoder, at en del af Folketinget, også Venstres gruppe, gør det – og man har af og til en særlig situation på fodboldbanen, når alle klumper sig sammen nede foran eget mål i straffesparksfeltet og ikke vil rykke sig, ikke vil tage en chance, før der er nogen, der dummer sig. Vi plejer at kalde det for fedtspil. Jeg tror, at man også skal til at bruge udtrykket politisk fedtspil. Det er faktisk noget af det, vi ser i øjeblikket.

Og derfor vil jeg godt, selv om det jo har været en del af debatten i dag, fortsætte med at spørge Venstre, for jeg kan godt se, at Venstre gerne vil have regeringsmagten, og jeg kan også se, at Venstre gerne vil have, at Venstres leder bliver statsminister, og det er der jo ikke noget mærkeligt i, og jeg kan også se, at Venstre har et tredje mål, nemlig ikke at lægge sig ud med nogen – det lyder jo pænt – i hvert fald ikke på denne side af et folketingsvalg, men hvad vil Venstre i øvrigt?